

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνίᾳ φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις υπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΟΙ ΑΥΔΙΚΟΙ ΠΑΙΔΙΑΡΙΖΟΝΤΕΣ.

Ὁ κακὸς δαίμων τῆς δυσμοίρου Ἑλλάδος, τὸ κόμμα τὸ αὐλικόν, τὸ ὡς ξίφος Δαμοκλέους ἐπὶ τῶν ἐλευθεριῶν τῆς ταλαίνης Πατρίδος ἐπικρεμασθὲν, τὸ διὰ παντός θεμιτοῦ καὶ ἀθεμιτοῦ τρόπου ἐπιζητῶν τὴν δουλείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐτρέπη ἀπὸ τῆς εἰς τὰ πράγματα τῆς Πολιτείας ἐλεύσεως τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη, ἄλλην ὁδὸν ὁδὸν καταχθόνιον, ὁδὸν καταστρεπτικὴν διὰ τὸν τόπον, ὁδὸν ἣτις θὰ φέρῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς ζυγόν, καὶ ἣτις ρίπτει στάχτην εἰς τὰ ὄμματα καὶ τῶν πλέον πεπειραμένων πολιτικῶν ἀνδρῶν.

Τὰ εὐάριθμα μέλη τοῦ ἀνθεθνικοῦ τούτου κόμματος, ἤρχισαν διὰ τῶν εἰς εὐρωπαϊκῶς ἐφημερίδας δημοσιευομένων ἐπιστημῶν δῆθεν διατριβῶν, νὰ διαδίδωσι, τρόπον τινά, αὐθεντικῶς, ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος θὰ παραιτηθῇ τοῦ βασιλικοῦ στέμματος· διότι, λέγουσι, τοὺς Ἕλληνας, καθὸ ἀναξίους ἐλευθεριῶν, ἀδυνατεῖ νὰ κυβερνήσῃ. Ὑβρίζουν τὴν Πατρίδα, συκοφαντοῦν καὶ διαβάλλουν τὸν λαὸν εἰς τὰς συνειδήσεις τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης, ἐνεργοῦν

καὶ πράττουν πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελεσθῇ εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀπαισίων καὶ καταχθονίων σχεδίων τῆς ἐθνοκαταρὰτου Καμαρίλλας...

Ἀνάγκη, λέγουσιν, οἱ μιτέλληνες τῆς Καμαρίλλας ὀπαδοὶ, ἡ πεπολιτισμένη Εὐρώπη, ἣτις καὶ χρήματα ἐθυσίασε καὶ αἷμα ἔχυσεν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, νὰ μὴ μείνῃ ἀπαθὴς θεατὴς εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ, καθὸ προστάτις, νὰ λάβῃ ἔντονα καὶ δραστήρια μέτρα πρὸς περιστολὴν τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν τῆς, καὶ πρὸς τελείαν καθήσυχασιν τῶν φιλοταράχων Ἑλλήνων, ὅπως οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς εὐδαιμονήσῃ, καὶ ὁ λαὸς ἴδῃ ἡμέρας αἰσιωτέρου μέλλοντος· διότι ὡς σήμερον εὐρίσκονται τὰ πράγματα τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἀδύνατον ὁ τρόπος νὰ ὀρθοποδήσῃ, χωρὶς ὁ βασιλεὺς νὰ διαχειρισθῇ τὰ δημόσια κατὰ τὸ δοκοῦν τοῦ αὐλικοῦ κόμματος.

Συκοφαντοῦν, διαβάλλουν, ὑβρίζουν καὶ ἐξευτελίζουν τὸ Ἑλληνικὸν Γένος εἰς τοὺς πάντας, οἱ υἱοὶ τοῦ σκότους, ὡς τάχα νὰ μὴ ἦνε καὶ οὗτοι Ἕλληνες, ὡς νὰ

μὴ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν γλαυκὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὡς νὰ μὴ ἀνέπνευσαν οὐδέποτε τὴν ζωογόνον τῆς Ἐλευθερίας αὔραν! Οἱ λάτραι οὗτοι τῆς Δουλείας, διαδίδουσι τεχνηέντως, ὅτι καὶ ἡ ἐνεστῶσα Κυβέρνησις ἐκλήθη εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ τόπου ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους, ὑφ' οὓς καὶ ἡ προκάτοχος τοῦ Βούλγαρη. Θὰ τελειώσῃ τὸ παρὸν ὑπουργεῖον τὸ ἡμιτελὲς ἔργον τῶν Στηλιτῶν· ἀν δὲ δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου κόμματος ὁ ἀφαιρεθῇ τῶν χειρῶν του τὸ πηδάλιον τῆς Ἐξουσίας καὶ θὰ βιβθῇ τὸ λεγόμενον ἐθνικὸν ὑπουργεῖον εἰς τὰς ἀγυῖας, ὡς ἀνάξιον, ἀνθεθνικόν, προδοτικόν καὶ παράνομον.

Τοιαῦται καὶ τηλικαῦται αἱ διαδόσεις τῶν μελῶν τῆς ἐθνοκτόνου Καμαρίλλας. Ὑποθέτουσι τοὺς Ἕλληνας παιδιὰ καὶ ἀγαπῶσι νὰ παιδαρίζωσι μετ' αὐτῶν, νὰ διαδίδωσι πᾶν ὅ,τι ἐπιβουλον καὶ ἀνόητον χάριν παιδίας, ἀδιάφορον ἀν ἡ Πατρίς ἐκμηδενίζεται καὶ ἐκμυκτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον, ἀρκεῖ οἱ παράνομοι νὰ τύχωσι τοῦ ποθουμένου.

Κ Η Π Ο Σ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Τοῦ Δημητράκη Τζάνε.

Μὲ τὸν Ζάρκον καὶ τὸν Φλέσσαν ὑποψήριος προβαίνω,
 Κι' ἀπὸ σᾶς, Ζηγουβιστιανοί μου, τιμὴν, δόξαν περιμένω.
 Ἄπο σᾶς, καλοὶ πολῖται Καλαματιανοί, ἐλπίζω,
 Ἐπειδὴ γιὰ σᾶς καὶ μόνο σὰν γαιδοῦρι ὀγκανίζω.
 Ὅποιος κ' εἰς ἐμένα ψῆφον δὲν θελήσῃ γιὰ νὰ ρίξῃ,
 Ἡ κατάρρα μ' ἄς τὸν πνίξῃ.

Περὶ τὸν εἶναι, πολῖται, ἡ μελίρρυτός μου γλῶσσα
 Νὰ εἰπῇ, νὰ ἀριθμήσῃ ποῖα ἀγαθὰ καὶ πόσα
 Θὰ ἰδῇ ἡ Καλαμάτα, εἴαν γείνω βουλευτὴς σᾶς...
 Διὰ τοῦτο σᾶς ἀφίνω νὰ σχεφθῆτε μοναχοί σᾶς.
 Πλὴν σᾶς λέγω τοῦτο μόνον, πῶς ὁ ἀφῆρη γιὰ τὴ ψῆφον
 Εἰς τῶν Καλαμῶν τὴν χώρα.

Καιρὸς εἶν' ἡ Καλαμάτα νὰ σηλώσῃ πιά κεφάλι...
 Τόσα χρόνια εἰς τὰ νύχτα τοῦ σιὸρ Μαυρομιχάλη
 Ἄγροικοῦσε μὲς ἴστο στήθος νὰ τὴν σφάζουνε μαχαίρι,
 Κ' ἔκλαιε ἡ κακομοίρα, καὶ ἐσῆκωνε τὰ χέρια,
 Καὶ βοήθεια ζητοῦσε ἀπὸ τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς,
 Κ' ἔλεγε τὰ βάσανά τῆς.

Καιρὸς εἶναι νὰ ἐλθῆτε στὰ μυαλά σας, συμπολίται,
 Καὶ μὲ ὅλα τὰ σωστά σας τὸ καλὸν σας νὰ σχεφθῆτε.
 Καιρὸς εἶναι νὰ ἰδῆτε, ὅτι χάνετ' ἡ τιμὴ σας...
 Καιρὸς εἶναι πιά ὁ Τζάνεσ γιὰ νὰ γείνη βουλευτὴς σᾶς,
 Νὰ ἰδῇ τιμὴ καὶ δόξα, νὰ περνᾷ ζωὴ καὶ νεῖατα
 Ἡ πτωχὴ μας Καλαμάτα.

Τόσα χρόνια ὁ καύμενος χωρὶς δόξες μεγαλεῖα
 Ἐπερνοῦσα μελετῶντας ὄλονεν φιλοσοφία
 Κ' ὄλο σχέδια μεγάλα ἐγεννοῦσ' ἡ κεφαλὴ μου...
 Μὰ δὲν ἤξευρε κανένας, ἀγαθοὶ Ζηγουβιστιανοί μου,
 Ἡ καλὴ μας Καλαμάτα ποῖο σᾶς ἐκρυβε διαμάντι,
 Ποιὸ ἀτίμητο κεφάλι!

Απορροπὴν δὲ καὶ ἐξουσίαν πῶς αἰ κ. Γρικούπη; καὶ Λομβάρδος, οἱ ἐκτός της ἐξουσίας φανατικῶς πολεμήσαντες τὸ εθνικιστικὸν ἔθνος, οἱ ἀπηνεῖς οὗτοι δίδονται παντὸς ὁπαδοῦ τοῦ δεσποτισμοῦ, οἱ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς ἐθνικιστικῆς Καμαρίλλας παντὶ θέσει ἐπιδιώξαντες, πῶς λέγομεν, ἀνέχονται τὰς τοιαύτας διαδόσεις, καὶ ἐναντίον τῶν διὰ τοῦ προγράμματός των ἐπιστήμως δηλωθέντων ἀσχημάτων ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀνθρώπων ἀλλοτρίων τῶν θετημῶν τοῦ Συνταγματικοῦ ἡμῶν Πολιτεύματος; Ἄγνοοσιν οἱ σήμερον τὰ τῆς Πολιτείας διευθύνοντες, ὅτι ἡ ἐπι περαιτέρω διατήρησις τῶν αὐλικῶν εἰς τὰ ἀνώτερα τοῦ Κράτους ἀξιώματα, δίδει ὑπόστασιν εἰς τὰς πλαγίας διαδόσεις τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων ὁργάνων;

Ἄς πεισώσω λοιπὸν οἱ κ. Γρικούπη καὶ Λομβάρδος καὶ ἄς ἀποπέμψωσι ταχέως πάντας τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἐθνοκτόνου Καμαρίλλας, ἵνα καὶ τὸ ἔθνος περαιτέρω δεινῶν διαφυλάξωσι, καὶ ἑαυτοὺς τῶν ἀδικῶν συκοφαντιῶν καὶ αἰτιάσεων ἀπαλλάξωσι, ὅσοι ἡ ἐπι πλέον ἐν τοῖς πράγμασι διαμονὴ τῶν πλασματικῶν τοῦ Βαλαωρίτου, δίδει σάρκα καὶ ὄσπ' εἰς τὰς καταχρονίους ἐκείνων διαδόσεις.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐξακολουθεῖ μετὰ μεγάλο ἐνδιαφέροντος ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος, ἰδίως δὲ ὁ αὐστριακός, ν' ἀσχολῆται ἤδη εἰς τὰ περὶ Ἑλλάδος, γράφον μακροσκελῆ ἄρθρα, μετὰ παραδόξολογιῶν καὶ ἀκρίτων συμπερασμάτων. Τὸ ἔκτακτον τοῦτο φαινόμενον, εἰς ἐποχὴν καὶ ἢν διοικεῖται ὁ τόπος παρ' ἀνθρώπων φιλελευθέρων, εἶνε ὅπως ἀνεξήγητον, καὶ μόνον ἡ κεφαλή τοῦ σιρ Βαλαωρίτου δύναται νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ὅταν ἡ δύσστηνος Ἑλλάς ἐγεύετο τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ θανάτου, οὐδεὶς εὕρισκετο νὰ τείνῃ αὐτῇ χεῖρα ἀρωγόν, ἤδη δὲ ὅτε ἐσώθη, πάντες ὑπὲρ αὐτῆς φωνάζουσι. Ταλαιώπως

Πατρίς, πόσα πέπρωται ἀκόμη νὰ πῆγῃ πικρὰ ποτήρια, παρὰ τῶν υἱῶν τοῦ δεσποτισμοῦ τῶν ἱσταντικῶν ὑπὲρ σοῦ ζῆρ μοχλοῦντων.

— Ἡ πόλις τοῦ Κέροπος πάσχει ἤδη ἀπὸ τρεῖς πληγῶν τοῦ Φαραῶ, ἴσθι τὴν αὐτοχειρίαν, τὴν δολοφονίαν καὶ ἐπιδημικήν τινα νόσον, ἣτις ἀποστέλλει οὐκ ὀλίγους καθ' ἑκάστην εἰς τὰ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος, ἰδίως δὲ παιδας. Εἶθε ὁ Θεὸς ν' ἀπαλλάξῃ τὸν πτωχὸν λαὸν τῶν τριῶν τούτων πληγῶν καὶ νὰ πέμψῃ αὐτὰς εἰς τὰς οἰκογενεὰς τῶν σταυρωτῶν τῆς πολυτέλειον Ἑλλάδος.

— Τὸ ἑσπέρας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐν τινι στενοπόρῳ τῆς Ζακύνθου, ἀγνωστοί, γνωστοὶ ὅμως εἰς τὸν στηλίτην Βουλῆσον, ἐπετέθησαν διὰ βοῶν καὶ ἐκακοποίησαν τὸν δημοτικὸν σύμβουλον κ. Ἰω. Λεονταρίτην, ὅστις εὕρισκεται ἐντός κινδύνου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι καὶ οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὸ κόμμα τοῦ κ. Λομβάρδου. Εἶνε ὅπως περιέργοι αἱ ἀπὸ τινος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον λαμβάνουσαι χώραν δολοφονία καὶ ἀλλοτρίων ἐγκληματαίκα πράξεις ἐκ μέρους ὁργάνων τῶν λεγομένων μοναρχικῶν εἰς ἀνθρώπους ἀνήκοντας εἰς τὴν μερίδα τοῦ κ. Λομβάρδου. Ἄς συνετιθῶσι τέλος οἱ ἀνθρώποι τῆς Καμαρίλλας καὶ ἄς ἀσφῆρῶσι τὸν δύσμοιρον ἐκεῖνον τόπον ἵσυχον, διότι ἀρκετὰ ὡς τώρα ὑπέφερον ὁ λαὸς τῆς Ζακύνθου ἀπὸ τοῦ ἀπολυτοφρονος. Μὴ θέλωσι διὰ τῶν τοιούτων νὰ ἐξαντλήσῃσι καὶ τὴν τελευταίαν ὑπομονὴν τῶν Ζακυνθίων, διότι τότε οὐαὶ εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ὁμοίους των.

— Κατέρχεται ἐφέτος εἰς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα καὶ ὁ ἐκ Ἠάρου κ. Δαμίας, νέος πεπρωτισμένος μετ' ἐλευθερίας αἰσθημάτων καὶ πολλὰς ἀρετὰς. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ συνεπαρχιωταί του θὰ τιμήσωσιν αὐτὸν διὰ τῆς λευκῆς ψήφου των καὶ τὸν ἀναδείξωσιν ἀντιπροσώπων των, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν των καὶ εὐημερίαν τῆς ἐπαρχίας των.

— Ἐφημερίς τις ἐγραψεν, ὅτι ὁ κ. Γ. Περρωτῆς παραιτεῖται τῆς βουλευτικῆς ὑποψηφιότητος ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του κ. Περ-

κλέους, νῦν ἐκμάρχου Θουρίας. Τὸ τοιοῦτον, ὡς ἡμεῖς θετικῶς γνωρίζομεν, δὲν εἶνε ἀληθές.

Ἐπίσης διαδίδουσι τινές, ὅτι ὁ κ. Περρωτῆς συμπεριλαμβάνει εἰς τὸν συνδυασμὸν του καὶ τὸν Καρχαρία Καλαμῶν Γ. Μπενάκη, νῦν ἀπυνόμον. Οὐδὲν τούτου ψευδέστερον, καθόσον ὁ κ. Περρωτῆς, οὔτε κατὰ διάνοιαν ποτὲ ἐσκέφη νὰ συμπαραλάβῃ καὶ ἀναδείξῃ βουλευτὴν τῆς ἐπαρχίας Καλαμῶν, ἀνθρώπον ἀπογυμνωθέντα πάσης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἐκ μέρους τῶν συνεπαρχιωτῶν του.

— Ἐρωτῶμεν τὸν Εἰρηνοδίκην τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν, διατὶ ἐπὶ τοσοῦτον βραδύνει τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, διὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐπὶ πλαστογραφία καταδίκωσιν τοῦ ἐντίμου τοκογλύφου Ἀριστ. Διάγγελη; Ὅα ἐπανεῖθωμεν.

— Καὶ τοῖς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὑπεμνήσασιν τῷ κ. Πρωθυπουργῷ Γρικούπη τὸ ἀδικον ὅπερ προσγίγνεται τῇ ὑπηρεσίᾳ διατηρῶν ἐν αὐτῇ τὸν Γεώργιον Πλάγγον, πᾶν ἄλλο φέροντα ἢ τὸν τίτλον δημοσίου λειτουργοῦ, καὶ τοῖ ἐμμέσως ὑπεδείξαμεν ὅτι ἡ διατήρησις τοιούτων ὑπαλλήλων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ προσάπτει μῶμον ταῖς Κυβερνήσεσιν, οὐχ ἦττον οὐδεμίαν ἐτυχον ὑποδοχῆς τὰ ὑποδειχθέντα. Ἐρωτῶμεν ὅθεν καὶ αὐθις τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ἂν ἐξέτασε περὶ τοῦ τοιοῦτου ἀτόμου; ἢ ἐξετάσας καὶ πληροφορηθεὶς τὰ περὶ αὐτοῦ διατὶ ἀνέχεται τοῦτον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ; τοσοῦτω δὲ μᾶλλον, καθόσον ἡ διατήρησις ὑπαλλήλων ὡς τὸν Γεωρ. Πλάγγον ἐν δημοσίᾳ θέτει ἀρδῆν ἀνατρέπει τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γρικούπη ἐν προγράμματι διαγραφέντα καὶ ἐμβάλλει ἕκαστον εἰς ἀμφιβολίας περὶ τῆς καθαρᾶς διοικήσεως καὶ ἀκρας ἀμεροληψίας. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἤθελεν ἐπέλθει ἡ αὐτῇ σιωπῇ, ἢ ὁ κ. Πρωθυπουργός δὲν ἐπενέγκῃ τὴν δέουσαν θεραπείαν ἀπολύων τῆς ὑπηρεσίας τὸν εἰρημένον Πλάγγον, ἀποδίδοντα τὸν χλευασμὸν καὶ προσάπτοντα τὸν μῶμον, οὐδέλλως θέλομεν δυστάσει ν' ἀποκαλύψωμεν τὴν ἀλήθειαν πρὸς γνώσιν τοῦ κοινού, ἀνα-

μένουτος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ τὴν ἀκραν ἐφαρμογὴν τοῦ δικαίου. * *

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 722 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν ἐκηρύχθη ὁ Ἰωάννης Χ. Πολυχρονόπουλος ἔμπορος κάτοικος Παιραιῶς εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ἀρχομένης ἀπὸ τῆς 2 τρέχοντος μηνός, διωρίσθησαν πράκτορες μὲν ὁ Π. Παπαγεωργακόπουλος καὶ ὁ κ. Α. Μέρμυγκας, εισηγητῆς δὲ ὁ πᾶρεδρος Σ. Τσίγκρης καὶ διετάχθη ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος ὡς καὶ ἡ εἰς τὰς διὰ πολ. χρῆσιν φυλακᾶς παραδόσεις αὐτοῦ κλπ.

Οἱ πληρεξ. τῶν πρακτόρων δικηγόροι
Ἡλίας Παλαμήδης
Γ. Ν. Μοσχοβάκης.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΑ.

Ἡ ΚΟΙΝῆ ΓΝΩΜΗ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθμόν.)

— Ἀκούω. Λέγε λοιπός.

— Λοιπὸς τὸ καλὸ παιδί ὁ Κώνστας, αὐτὸ τὸ ἀπογόνι τοῦ ἥρωα Παππαρλέσσα, εἶνε παιδί ποῦ ἄλλο σὰν κι' αὐτὸ δὲ ἔρρισκεται ἔς τὴν οἰκουμένην εἶνε παιδί μάλαμα... ρουμπίνι... διαμάντι... Ἐχει καρδιά, μά τί καρδιά, καρδιά δράκοντα, ποῦ δὲν ψηφάει, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, οὔτε τὸ Θεό. Ἡ γνώμη του, ἔχει νὰ τὸ μολογήσῃ οὐλὸς ὁ κόσμος, εἶνε μοναδική. Πηγαίνει ὁ τυχόντας ἔς τὸ σπιτί του ποῦ νὰ μὴ τὸν εἶδε ποτέ του, καὶ τοῦ λέει ὅτι πῶς ἔχει αὐτὴ τὴ δουλειά... ὁ Κώνστας μας γίνεταὶ κουρμπάνι... θυσιάζει τὰ πάντα... τρέχει δεξιά, ἀριστερά, ἴσάν σβούρα, σ' ἀστυνομίαις, σὲ δημαρχίαις, σὲ νομαρχίαις, σὲ σαγγελίαις, σὲ μοιραρχίαις, σὲ φυλακαῖς, σ' ἐφορίαις, σὲ κάθε μεγάλη πόρτα, ποῦ ἀνοίγεται ἔμπροστά του ἴσάν τοῦ σπιτιοῦ του... Ὁ λόγος του ποτέ δὲν πέφτει χάμου. Βροντᾶει τὰ πόδια του, τρίξει τὰ δόντια του, ποῦ τοὺς πιάνει οὐλους τοὺς ὑπάλληλους τρομάρα καὶ λαχτάρα, ἄμα καὶ τοῦ ἀντιμιλήσῃ ἔς τὸ ἐλάχιστο... «Θέλω νὰ γένῃ αὐτὸ τὸ πρᾶμμα, τοὺς λέει. Θέλω νὰ ἔγῃ ἀπὸ τῆ φυλακῆ ὁ τάδε, γιατί εἶνε δικός μου.» Ἀμέτως τὰ πάντα γιὰ τὸν Κώνστα μας. Ποιὸς κοτᾶει αὐτὸ πῆ ὄχι... Συφορὰ σ' ἐκεῖνον... τὸν πνίγει καὶ ξεμπερδεύει. Ἔπειτα, ἐκεῖνο τὸ χρυσὸ στόμα... ἐκεῖνη ἡ ῥητορικὴ... Ἄ! μὰ τὴν ἀριότητα ποῦ κάνει τὸν καλὸν νὰ στέκῃ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ νὰ χάσκῃ σὰν τὸν γλάρο. Τὸν ἀκούεις καὶ σοῦ μιλάει, γιὰ οἰκονομίαις, γιὰ ἐλάττωσι τοῦ φόρου, γιὰ δρόμους, γιὰ τόσα ἄλλα πρᾶγματα, καὶ σὲ κάνει νὰ γάνῃς τὸ νοῦ σου... Μερικοὶ κουτεντέδες, ἴσάν καλ' ὦρα, θέλουνε νὰ τὸν κατηγορήσῃν λέγοντες, ὅτι πῶς δὲν

βοιώτῃ τὰ τρία κακὰ τῆς μοίρας του, ὅτι πῶς λέει πάντα κουταμάρας, καὶ ὅτι πῶς ὡς βουλευτῆς μας ἔστῃ Βουλῆ ἄλλοτες δὲν ἔκαμε κανένα καλὸ, παρὰ μόνον ἐρανερωσε τὴν μπουταλωσύνῃ του ἐκεῖ μέσα ὁ σάκις θέλησε νὰ ῥητορήσῃ. Ἐ, σ' ἐρωτῶ ἐτένα, δὲν τὸν φηνοῦνε οἱ τοιοῦτοι; Ὁ Κώνστας δὲν ἔκαμε κανένα καλὸ... Δὲν εἶνε φέμμα γοντρὸ αὐτὸ ποῦ λένε οἱ ὄχτροί του; Ὁ Κώνστας δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποῦ ἐφτιασε τὴ μάντρα; δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποῦ ἐφύρε τὸν Πετράκη; δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποῦ γύρευε νὰ φέρῃ τὰγμα ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσῃ ἡ μουσική του ὅταν ἐτύχετε νάμαστε μαχμουρλίδες, κι' ἂν δὲν ἐπεφτε ὁ ἡγέτης, ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐθγαλε βουλευτῆ, θὰ τὸ εἶχε τώρα φέρε; Ὁ Κώνστας δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποῦ μᾶς ἐφτιασε τὸ δρόμο τῆς ντουάνας; δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποῦ παρακινεῖ τὸ δῆμαρχο καὶ κάνει τόσα καλὰ πρᾶγματα; δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δίνει ἄσυλο σὲ κάθε ἀδύνατο μέρους; δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποῦ γυρεύει νὰ κάμῃ τὴν ἀστυνομία διοικητικὴ, γιὰ νὰ καταστραφεῖνε οἱ ζωολέπτες, οἱ φονιάδες καὶ οἱ οἱ μπιρπατίδες τῆς Καλαμάτας; δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποῦ φέρνει τὰ πάντα ἀνοῦ κάτου γιὰ τὴν ἡσυχία μας, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς μας, τῆς τιμῆς μας καὶ τῆς περιουσίας μας; Ἐ, ἐρωτῶ τὴν ἀφεντιά σου, δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ Κώνστας, τὸ καλὸ παιδί τῆς Καλαμάτας, ποῦ γιὰ μᾶς, καὶ μόνον γιὰ μᾶς τοὺς φορολογουμένους, κοπιᾶζει τόσο πολὺ;... Τώρα τί ὄμως μᾶς λέει; «Παιδιά, ἔχουμε μεθαύριο ἐκλογαῖς. Ἐγὼ λοιπὸς θὰ βάλω, λέει, κάλη γιὰ τὸ χατήρι σας. Οἱ ὄχτροί μου θὰ μὲ πολεμήσουνε μὲ μεγάλη λύσσα. Καὶ ἔξερете γιατί; Γιατὶ ἐγὼ ἐγὼ ἔς τὸ νοῦ μου νὰ κάμω πολλὰ μεγάλα πρᾶγματα, ποῦ νὰ τοὺς κατακεραυνώσω, δηλ. νὰ δείξω ἔς τοὺς πατριώταις μας, ὅτι ἐκεῖνοι δὲν εἶνε τίποτα. Λοιπὸς ἐπειδὴ μὲ φοβοῦνται γιὰ τοῦτα τὰ καλὰ σχέδιά μου, κ' ἐπειδὴ τις ἔξερουνε ὅτι μ' αὐτὰ θὰ τοὺς χαντακώσω καὶ δὲ θὰ ἴδουνε πιά Θεοῦ πρόσωπο, ἴγουν δὲν θὰ ξανά ἔγουνε βουλευτάδες σας, γι' αὐτὸ, ποῦ λέτε, θὰ μὲ πολεμήσουνε γιὰ ν' ἀποτύχω. Λοιπὸς, σεῖς τί λέτε;» Ἐμεῖς τοῦ ἀπαντήσαμε ὅτι πῶς εἴμαστε εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατο γι' αὐτόν. Εἴμαστε, τοῦ εἴπαμε, ἔς τὰς διαταγαῖς του, κι' ἀρκεῖ νὰ μᾶς προστάξῃ γιὰ νὰ κάψουμε οὐλους τοὺς ὄχτρούς του. «Θέλετε, μᾶς λέει, νὰ σᾶς ἐκθέσω καὶ γραφαῖς τὰς ἀρχαῖς μου;» Ὀχι, τοῦ ἀποκριθῆκαμε ἔμεῖς πιεσόμενοι τυρῶδες τὰ ὅσα μᾶς λέει σὲ ἔξερουμε κι' ἀπὸ ἄλλοτες καὶ δὲν ἀμφιβάλλομε ἔς τὸ ἐλάχιστο, ἐπειδὴ τις καὶ εἶται ἀνθρώπος μὲ νιονιό, κι' ὅτι πρᾶμμα κι' ἂν κάνης τὸ κάνης μοναχὰ γιὰ τὸ καλὸ ἐμᾶς τῶν φορολογουμένων φίλων σου κι' ὄχι γιὰ τὴ σακκουλά σου. Τέτοια καὶ πολλὰ ἄλλα πρᾶγματα τοῦ εἴπαμε ποῦ τὸν ἐκάμαμε καὶ πῆδαγε ἀπὸ τῆ χαρὰ του σὰν τὸν Λη καὶ τραγοῦδαγε σὰν τὸν Πέτρακα, ποῦ συνάχτηκε ἀπὸ ταῖς μεγάλας του ταῖς φωναῖς ἡ ἀστυνομία ἔς τὸ σπιτί του. — Τώρα λοιπὸς, μπουμπουμπένη κεφαλή, τί λέεις; εἶται σύμφωνος μαζί μου ἢ ἔχεις τ' αὐτὰ μυαλά;

— Προτὸ σ' ἀποκριθῶ, Φίλιππα, πρὸς τοῦ ἀκούσω καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους τί θὰ πῆς. — Ἀκούσε λοιπὸς καὶ γιὰ τὸν Γιωργάκη, αὐτὸν ποῦ τὸν ὀνόμαζε ἄλλοτες ὁ «Ἐμπαίχτης» πικρὸ Καλαμίνο καὶ τώρα τὸν λέει ὁ «Ἀριστοφάνης» Καρχαρία, τί παιδί καλὸ κι' ἀγίο εἶνε. Ὁ Γιωργάκης αὐτὸς εἶνε ὁ πρῶτος ἀσικῆς καὶ ντελμπετέρης, εἶνε ὁ καλλίτερος κουβαρντᾶς τῆς Καλαμάτας. Αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει τόσαις χάριτες ἀπάνω του ποῦ γιὰ νὰ σοῦ ταῖς πῶ οὐλαὶ δὲν μὲ φτάνει μία ὄδομα. Εἶσαι φίλος του; κάμε τὰ μύρια καὶ μὴ φοβάσαι νὰ πάθῃς τίποτες... Σκότωσε, κλέψε, ἀδικήσε, δέστε, κάψε, κάμε κάθε κακὸ καὶ περπάτει ἐλεύτερος. Ἐχει τόση φιλοτιμία καὶ τόση ἀγάπη ἔς τοὺς φίλους του ποῦ γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστῇ τιμωρεῖ πάντοτες τοὺς παθόντας, βάνει ἔς τὴ φυλακῆ ἐκείνους ποῦ ἐβλαφες σὺ ὁ φίλος του. Θέλει, ἴσάν καλὸ παιδί, νὰ ὑποχρεώνη καὶ νὰ κάνη ἔς τὸν κόσμον νοικοκυραίου ἐκείνους ποῦ τοὺς ἐδαρνε ἄλλοτες φωμόλυσσα. Γιὰ τοῦτο βλέπεις νὰ ἔχη τόση ἐπιρροή ἔς τὸν τόπο καὶ νὰ ἔχη μπουλοῦκι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς φωμόλυσταις σχηματισμένον ποῦ πιάνει φόδος καὶ τρόμος τοὺς ὄχτρούς του. Πῆγαῖνε μιά βολὰ ἔς τὸ σπιτί του καὶ πῆς του ὅτι πῶς ἔχεις ἀνάγκη; θὰ ἴδῃς νὰ πουλήσῃ καὶ τὸ σουρτουκό του, ἂν δὲν ἔχη τσακισμένο ἔς τὴ σακκουλά του, γιὰ νὰ σὲ οἰκονομήσῃ. Πῆγαῖνε ἔς τὸν ψαρρᾶ, ἔς τὸ μανδῆ, ἔς τὸ φούρναρη, ἔς τὸ χασάπη, καὶ πῆς τους ὅτι πῶς ὁ Καρχαρίας θέλει τὸ τάλιν σου, πάρ το σὺ καὶ φάτο, ἄμα τὸ μᾶθη θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ θὰ σὲ θαμάξῃ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα σου. Δὲ βλέπεις τόσους καὶ τόσους ποῦ τὸ κάνουνε, πῶς καλοπερνᾶνε; Δὲ βλέπεις τὸ βλάμη του τὸ χρυσογελέκη ποῦ πάει γιὰ τὸνομά του καὶ φορολογεῖ τοὺς τοιοῦτους, πῶς κοκκινεῖ ἀπὸ τὴν καλοπέρασι ἴσάν ῥαπάνι;... Τέτοια λοιπὸς παιδί, ποῦ τρέχει νύχτα μῆρα καὶ ἔγῃ ἀπὸ τῆ φυλακῆ τοὺς φίλους του ποῦ σκοτώνουνε, καὶ τοὺς σκεπάζει τὰ κακουργήματά τους, πέ μου ἔς τὴ πίστι σου, μπορεῖς νὰ μὴ τὸ ἀγαπᾶς καὶ νὰ μὴ θυσιάσῃς τὸ κεφάλι σου γιὰ τὸ νύχι του;... Ἐ, ἀκούεις καὶ σοῦ λέει, ὅτι πῶς ἄμα γένῃ βουλευτῆς μας θὰ κάμῃ τόσα καλὰ πρᾶγματα ποῦ κι' αὐτὸ τὸ βουνὸ τῆς Σέλιτσας νὰ ἔγῃ ἴσάν βροῦσι τὸ χρυσάφι... θὰ κάνη πρῶτα, πρῶτα ὥστε ἡ γυναῖκες ποῦ ἀφίνουνε τοὺς ἀνδρες τους, νὰ μὴν ἐγγυονε τὸ δικαίωμα νὰ ξανά πανδρεύονται... θὰ μᾶς κάνη οὐλους, τοὺς φίλους του ἐνονοεῖς, νὰ τρώμε μ' ἀστρμένα κουτάλια καὶ χρυσὰ πηροῦνια. θὰ μᾶς κάνη καλὰ, ὅσα δὲν ἔκανε ἀνθρώπος ἔς τὴν οἰκουμένην κι' ἂν δὲν ἔμορφετῃ ἔς τὸ φανερό, θὰ τὸ κάνη ἔς τὸ κρυφὸ, σάμπως εἶνε μαθημένο τὸ παιδί. Τέτοια, ποῦ λές, κουτεντέ μου, σκεπτεται νὰ κάνη. Αὐτὰ τὰ πρᾶγματα εἶνε τὸ μόνον ὄνειρό του, καὶ πολλὰὶς βραδυαῖς, καθὼς μᾶς λέει, δὲν κλεῖ μάτι ἀπὸ τῆ μεγάλη συλλόγησίν σου. Ἄν, λέει, δὲ γένῃ βουλευτῆς μας, θὰ χτυκίσῃ ἀπὸ τὸν καυμό του καὶ θὰ πεθάνῃ. Λοιπὸς ἕνα τέτοιο παιδί, μπορεῖς νὰ μὴ τὸ ἔγῃς βουλευτῆ; ποῦ βαστάει ἡ ψυχὴ σου; — Πέ μου

Ἄλλὰ ἦλθε τέλος πάντων, συμπολιταί, ἡ ἡμέρα, τῆς καλῆς σας Καλαμάτας νὰ ἰδῆτε τὸν ἀστέρα. Νὰ γνωρίσετε τὸν Ἰζάνε, τὸν μεγάλον χαυτοπήτα, ποῦ εἰξέυρει ἀπὸ στήθους σὰν νερό τὸ ἄλφα βῆτα, Κ' ἐγεννήθη εἰς τὸ μέσον τῶν ἀστέρων, τῶν ἡλίων. Πρὸς τιμὴν τῶν Καλαμιῶν.

Ἄν ὁ διάβολος τὸ φέρῃ, ἂν ἡ τύχη εὐδοκήσῃ, καὶ τῶν Καλαμιῶν ἡ χώρα βουλευτῆ τῆς με ψηφίσῃ. Ἐγὼ μόνος θὲ νὰ δείξω κ' εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς πόλους. Πῶς γεννᾷ ἡ Καλαμάτα καὶ Ἰζανέδες φωτοβόλους. Τὰς ῥητορικὰς κινήσεις, καὶ τοὺς λόγους ποῦ θὰ βγάλω, Ἄπὸ τώρα σχεδιάζω.

Μὲ τὴ γλώσσα μου τρομάζω.. πάντοτε κυλᾶ, δὲν στέκει, εἶναι χεῖμαρρος, χαλάει, βροντερὸ ἀστροπελέκι. Ἐνθυμούμαι ὅσῳ σχολεῖον ὅταν πῆγαῖνα, ἀκόμα σὰν ἀρδόνι κελαιδοῦσε τὸ σαλιάρικό μου στόμα, καὶ ἀνέδωνε ἐπάνω στῆς καρέκλες, στὰ θρανία, Κ' ἀρχίζουσα ῥητορεία!

Ἐὰν ἔχετε ἀγάπην, συμπολιταί, στήν τιμὴν σας, Κάμετέ με μὲ τὸν Ζάρκον καὶ τὸν Φλέσσαν βουλευτῆν σας. Ὅα σᾶς κάμω νὰ σηκώστε ὑπερήφανα κεφάλια. Καὶ τὴν σούπα νὰ ρουφᾶτε μὲ διαμάντια κουτάλια, Πόσαις θέσεις θὰ σᾶς δώσω, πόσα δῶρα θὰ χαρίσω, Δὲν μπορῶ νὰ τὰ μετρήσω.

Νὰ μὲ μουντζουρωῦστε ὅλον, ἀπὸ κάτω ὡς ἀπάνω τὴν πτωχὴ μας Καλαμάτα Βενετῆ ἂν δὲν τὴν κάνω. Θὲ νὰ κάμω δρόμους, σπῆττα... χωρὶς λύπη θὰ ἔξοδεύω, Καὶ ποτέ μου δὲν θὰ παύσω τὸ καλὸν σας νὰ γυρεύω. Ζήτω, πάντα θὰ μοῦ λέτε, καὶ θὰ ἔχ' ἡ Καλαμάτα Κάθε ἡμέρα καὶ παρᾶτα.

Μὲ τὸν Ζάρκον καὶ τὸν Φλέσσαν ὑποψῆφιος προβαίνω, Κ' ἀπὸ σᾶς, Ζηλοβιστιανοί μου, τιμὴν, δόξην περιμένω, Ἄπὸ σᾶς, καλοὶ πολῖται Καλαματιανοί, ἐλπίζω, Ἐπειδὴ γιὰ σᾶς καὶ μόνον σὰν γαῖδοῦρι ὀγκανίζω. Ὅποιος κ' εἰς ἐμένα ψῆφον δὲν θελήσῃ γιὰ νὰ ρίξῃ, Ἡ κατὰρα μ' ἄς τὸν πνίξῃ...

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

100
99
98
97
96
95
94
93
92
91
90
89
88
87
86
85
84
83
82
81
80
79
78
77
76
75
74
73
72
71
70
69
68
67
66
65
64
63
62
61
60
59
58
57
56
55
54
53
52
51
50
49
48
47
46
45
44
43
42
41
40
39
38
37
36
35
34
33
32
31
30
29
28
27
26
25
24
23
22
21
20
19
18
17
16
15
14
13
12
11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several columns and is mostly illegible due to fading and the age of the document.